

Абонаментъ въ прѣдплата:

За въ България:

За 1 година	10 лева
„ 1/2 година	5 „
„ 3 мѣсеца	2 1/2 „

За въ странство:

За 1 година	12 лева
„ 1/2 година	6 „
„ 3 мѣсеца	3 „

За частни обявления, на послѣдния страница, се плаща по 3 ст. на кв. с. метръ; за приставки по 1 1/2 ст. на дума. За публикуване отъ три пати по вече допуща се 2% отбивъ.

Единъ брой 10 ст.

ПРАВДИНА

НАРОДЕНЪ И ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ

ИЗЛИЗА ВСЪКА СРѢДА И СЪБОТА

Писма, пари и всичко що се отнася до вѣстника, се адресира до редакцията.

Неплатени писма не се приематъ. Ръкописи непридружени съ почтенски марки, навадь не се връщатъ.

За телеграмми:

„Правдина“, Варна.

Redaction du journal

„Iravounk“

Единъ брой 10 ст.

КЪМЪ ЧИТАТЕЛИТЕ.

Отблъзва се въ два отъ по първите броеве, че нашиятъ вѣстникъ ще да се списва на два языка — български и арменски. Такава една реформа се видя за необходима, щомъ като, прѣди всичко, органътъ ни се издава въ България и отъ друга страна, щомъ ние трѣбва да диримъ и черпимъ нравственна подкрѣпка отъ гостоприемното и прѣлюбезното българско общество, вѣтъ отъ фактътъ, както сме казвали и другъ пжтъ, че интереситъ на арменцитъ роби и българитъ, подвластни на Турция, сж тождествени. Нашето териториално отстояние, далечината на прѣдѣлитъ на нашитъ земи една отъ друга, оставатъ съвършено безъ значение, щомъ като вжшкѣме подъ единъ и сжщъ ярѣмъ, щомъ като робскитъ режимъ ни подвожда подъ една и сжща категория. Като братя живущи въ отдалени вжщи, щомъ замръкнемъ можемъ да си указваме взаимната помощъ срѣщу налитанieto на общиятъ убиецъ; и сутринъ кога се съмне само себе си можеме да намираме, за да възказваме болкитъ на сърдцата си отъ злосторствата на общия разбойникъ. Въ такъвъ случай нужно е и добръ е да се разбираме и по языкъ и по чувства.

Тъзи сж ржководящитъ причини „Правдина“ („Иравункъ“) да започне издаванетоъ си и на български. Освѣтъ това, отъ наша страна, смѣло можемъ да считаме това вѣщо за свой напредъкъ, понеже ще бждемъ изразители на болкитъ, желанята и стрѣмленията въ два народа — българскитъ и арменскитъ, които като отдалени народи въ Турция, освѣтъ че сж най многочислени, но сж и важни фактори въ нейното економическо и финансово състояние, като народи трудолюбиви и мирни, макаръ сжщевременно и най притиснати.

НАШИТЪ ЗАДАЧИ

Самото название на вѣстникъ ни опредѣлява нашата задача. Но и съ думи ще кажемъ, че задачата ни е да се боримъ, спорѣдъ силитъ си, за потжкванитъ народни правдини на българитъ, арменцитъ и другитъ християнски народи въ Турция. Съ тжзи цѣль, съ тжзи си прѣдопрѣдѣлена задача, органътъ ни ще бжде строго ангажиранъ и ще да има за главно прицѣлна точка Илджза заедно съ произходящето отъ него правителство, не исклучая и турския фанатически народъ, въ свързка съ неговитъ допотопни по-

внтия отъ управление и отъ чужда национална и религиозна търпимостъ.

Съвсѣмъ на трѣме ще бжде, ако направимъ вѣкои сжждения върху вѣпросѣтъ, като за какви правдини ще да се боримъ и съ какви срѣдства ще си служимъ.

Колкото за срѣдствата, очевидно е, че ние избираме начинътъ на строгото бочуване чрѣзъ печатното слово; чрѣзъ него ние ще искаме да повдигаме отпадналия робски духъ, да възбуждаме вѣрата и съзнанието въ роба, че е вѣрме да се дѣйствува за една по широка и по цѣлесъобразна за живота свобода и да подкрѣпваме, да насърчаваме всѣко живо дѣло, което клоии, което се стрѣми къмъ нашата задача, като го вземаме подъ защитата и покровителството си, до колкото ще се считаме компетентни и нравствено силни, прѣдъ обществото и властитъ, да направимъ това.

Що се отнася до правдинитъ, които ще сж прѣдметъ на борбата ни, понеже тѣ не могатъ да се изброятъ детайлно (подробно), трѣбва да се каже въ общи думи, че тѣ ще бжтжтъ тия, които сж потрѣбни за гражданскитъ и за политическия животъ на всѣка гражданска личностъ въ една държава. При все това, на прѣвъ рѣдъ ние ще да отстояваме правдинитъ, които ни се отнематъ отъ държавната властъ и отъ турскитъ народъ въ прѣдѣлитъ на строгитъ изисквания на нашитъ съвременни нужди като роби, за които мимоходомъ считаме за полезно да споманемъ.

Най напредъ, съ отклонение отъ прѣвата мисль, трѣбва да исповѣдаме, че нашето мнѣние ни учи, нашето съзнание остава твърдо и непоколебимо, че за една държава една властъ е необходимо нужна. Съ нея трѣбва да се поддържа редътъ и спокойствието, трѣбва да се охраняватъ и прилагатъ законитъ; тя трѣбва да бжде посрѣдникъ и да разрешава спорнитъ права на гражданитъ; тя трѣбва да обезпечава благосъстоянието, мирниятъ животъ и поминжкитъ на обществата; тя трѣбва да служи за много други нужди въ гражданскитъ животъ, при отправлението на гражданскитъ длъжности. Но тази властъ да е организирана и да дѣйствува при една система отъ закони, които да гарантиратъ всѣко гражданско право и всѣко човѣшко благо на подданицитъ, безъ разлика на народностъ; да не третира тя едни като члвоправни и господари, а други като безправни и роби. Освѣтъ това, властѣта да исхожда отъ народа, а не отъ монарха, или както се казва, отъ

горъ. Едно отъ най елементарнитъ права на всѣкой народъ, общопризнато е, е да си нарѣжда самъ властѣта и да я контролира. Съвдъ това да я има прѣдъ себе си и прѣдъ законитъ отговорна. Да черпи тя сила отъ сжществуващитъ закони и да напжтствува дѣятелността си, както казахме и по горъ, къмъ добро. Въ Турция, понеже властѣта е тираническа; понеже тя е безпръкословна изпълнителка на онова що каже общия повѣлителъ, то изчезва и мисльта за всѣка правота основана на законътъ, на правото и справедливостѣта, па ако щете и на човѣщината. Волята на монарха стои выше всѣко право, выше всѣка справедливостъ. Добръ, но тамъ гдѣто отсжтствува вълята на народа и гдѣто се слуша волята на повѣлителя; дѣто липсва страхътъ отъ закона, още повече — дѣто правата на внонароднитъ се турятъ на много степени по доло — до степенята на покорни раи, до безпръкословни роби подъ господствующата народностъ — тамъ нѣма право; правдинитъ сж потжквани и измжчени; конкретно: *муритъ се сматрѣтъ като скотове* и като таквитъ се третираатъ — бездушно се измжчватъ. — На нашето знаме е записанъ този девизъ, който е записанъ въ живота на всѣкой гражданинъ искрено любящъ народа и отечеството си, който е записанъ въ душата и най открито се проповѣдва отъ всѣкой човѣкъ съ чувства: *правдини граждански и политически, основани на правото и справедливостѣта*; за тѣхъ ние ще ратуваме.

Въ условията на всѣкой народъ, да се развива и прѣоспява, е да има широкитъ законодателни правдини. Това ще рече, да е властенъ той, спорѣдъ нуждитъ и интереситъ си, самъ да си нарежда закони. Българскитъ, арменскитъ и всички други християнски народи, до колкото имъ е било възможно, изъ подъ турското иго краденкомъ да се развиватъ и напредватъ, дали сж доказателства, че сж носители на цивилизацията и сж колтурни народи, че тѣ не могатъ повече да стоятъ подъ робството на единъ дивъ народъ непръклонимъ прѣдъ цивилизацията, народъ неколтуренъ, народъ до звѣроподобие фанатиченъ; тѣ, българскитъ, арменскитъ и пр. народи, при днешния редъ на нѣщата въ Турция иматъ най голѣмото право да заявятъ за своята свобода и да встѣпятъ въ правата си на суверени сами за себе си да законодателствуватъ и да се самоуправляватъ. Сжщо и за това ще ратуваме.

Като ще проповѣдаме и ще

отстояваме тия правдини на християнскитъ народи стѣнящи подъ турскитъ тиранически гнетъ, ние сме преиспълнени съ вѣра, че ще имаме на страната си цѣлитъ хоманентъ и прогресивентъ свѣтъ; но за насъ, въ отправлението и изпълнението на тжзи ни свѣта обязанностъ, нужно ще бжде съчувствието на самитъ наши народи. А не се съмняваме, че и това ще да е на наша страна.

ПОЛИТИЧЕСКИ ПРИГЛѢДЪ

Фактъ е, че Турция се разлага и разлага се повече бързо отъ колкото естественниятъ законъ и естественниятъ вѣрвѣжъ изискватъ. Турция бѣше, фактически, господарка на цѣла Азия и — да не кажемъ повече — на една голѣма частъ отъ Европа. Въ Виена има джамия, въ която сж се кланяли османскитъ побѣдоносци; но едва туку слѣдъ петъ столѣтия, тя се вижда близко и много близко до своитъ стари граници. Не е далече вѣрмето, когато, увѣрени сме, съ сжщитъ бързи крачки на поворотността, тя освѣтъ че ще се намали до онзи малкъ и безъ всѣко значение кжтецъ, който ще подобава само на една неколтурна Турция, но ще доближи и до крайтъ на своята погйбель.

На всѣкой народъ безъ колтура и безъ жизненостъ; народъ, който кипи въ фанатизма, и отъ него черпи свли, така е сждено.

Съ тия общи думи ние днешъ испроваждаме миналата 1898 и посрѣщаме настжпилата 1899 г., понеже Турция ще има гордата смѣлостъ да прибави къмъ итогитъ на своитъ успѣхи и сега устоялата ѣ се цѣлостъ въ Европа и като епилогъ ще прибавимъ, че 1898 година, която настжи при тѣжки и сждбоносни обстоятелства за многочислениятъ *Ориентъ*, особено за българитъ, арменцитъ и гърцитъ въ европейска и анатолийска Турция, все остави дири отъ спомѣни благодарни. Задъ днешното облачно политическо небе се мъркатъ заритъ на фактическата свобода на Критъ; гърмитъ искрено изказанитъ царски думи за *разоржжаванieto* и единъ мощенъ гласъ се отзовава на общото желанние за *омиротворението на Ориента*, което омиротворение се туря въ непосредствена свързка съ свободата и на други народи. Поне такъвъ е изгледътъ на нѣщата въ Европа.

Ще рече настжпилата 1899 година ни завари при еднакви сждбоносни обстоятелства за християнскитъ народи въ Ориента (до кадѣто се простиратъ неговитъ турски граници), обстоятелства, ко-

ито ще да наставатъ и изминаватъ, до като се съхранява турската цѣлостъ въ земитъ на чуждитъ народи.

Като не ни интересуватъ тѣчянията на общоевропейската политика, ще ни бжде позволено да сподѣлимъ съ тѣснитъ кръгъ на нашитъ читатели тия политически тѣчяния, които засѣгатъ нашитъ интереси, или по добръ интереситъ на подвластнитъ на Турция християни.

Най напредъ ние си позволяваме да характеризираме Илджза като изворъ на коинедѣйствата и като вертепъ на всички злосторства. Могжтъ ли въ него да се срѣщнатъ и срѣщнали ли сж се нѣкога личности прѣиспълнени съ чувството на добродѣтелта? Не; и за това нищо добро той не е направилъ и нѣма да направи. А каква му е сега за сега политиката? Тя е вѣроломна, тя е безнадежна! — Ще си послужимъ съ думитъ на „Semafor de Marceille“, за да очертаеме политиката и стрѣменията на Илджза. „Нищо по ново въ Илджза; никакъвъ прогрессъ; никаква колтура — всичко дрѣвнѣо. Тамъ се повтарятъ традицитъ на старата Византия. Ролитъ и такта на византийскитъ императори сж усвоени съ една неизразима точностъ. „Дѣли и владѣй“ е билъ девизътъ на тия императори. Съ каква неподражаема точностъ сега Илджза изпълнява този сгоденъ само за монархизма (грубия разумява се) принципъ? Илджза нищо повече не прави: скарва народноститъ вѣтръ въ държавата си една съ друга; ожесточава ги до толкова много, щото тѣ сами да дохождатъ до самоубивание, а той продължава днитъ на своето издѣхвание. Умиращиятъ трупъ живѣе и гладѣе“. Въ една статия на „Achmed-Riza, помѣстена въ „Menschveret“, подъ надсловъ: „Султана носителъ на злото“, статия която макаръ и да не е лишена отъ най осждителната подкладка на османския фанатизмъ, при все това, характеризира Илджза като центръ на всичкитъ злини, отъ които частно Турция и общо народитъ въ нея, не малко нещастия сж прѣкарали.

Като непосредствено зло за Армения и за християнското нейно население, сж курдитъ, които иматъ личната закрила на Илджза и се инспириратъ отъ тамъ, за да не живѣятъ въ миръ съ арменцитъ и да повдигатъ смугове, съ цѣль да се колятъ и прогонватъ правоимещитъ надъ бѣмѣята си арменци — численно да намаляватъ послѣднитъ, а властѣта на Илджза, чрѣзъ страха, да расте. Този фронтъ сега е обржжжтъ и въ Албания. Арнаутитъ ставатъ

приближени на Илджа и колкото повече биват тв галени, толкова повече растат злочинствата и нещастията в тази област за християните.

Наръдът съ тия злочинства и нещастия обаче, расте и идеята за избавлението на християните между самите тях (християните) и въ срѣдата на европейското общество не е животно мнение.

Съ благодарност може сега да се твърди, че положението на Ориента е подвържано на сериозното внимание на европейските сили. Това че е вярно, се потвърждава от горещото и опрѣделеното искаване на няколко английски първостоящи и германски ръководящи дипломати. Ориента е прѣдметъ на оживено разискване днесъ за днесъ между първите прѣдставители на Велика Русия и на Австрия. Тия двѣ държави, или по добръ, тяхните прѣдставители, като сж въдушени от миролюбивите чувства на своите господари, стараятъ се да прѣдпазят Ориента от възбуждания и смутове. Тъ прѣдогаждат въщо, особено въ Македония, и бързатъ до напролѣтъ да изискватъ съ всичките си сили и съ всичката си енергия, трайни реформи за Македония, като въ сжщото време не изключаватъ отъ общото си внимание и Армения, и Албания, и всички други подадени отъ турската реакционна политика народности. Вързанието на Русия и Австрия, споредъ бѣжжката на сжщия „Semafor de Marseille“ се отдава не желанието имъ да не се допустятъ воената намѣса на България, Сърбия и Черна-Гора, които ще да съставятъ една могъща военна сила срѣщу Турция, за да не испитатъ сетините на Гърция, когато се намѣсятъ за въ полза на народитъ си въ Македония. Желанието и стремежътъ на тия сили — както казва горния вѣстникъ, сж да не се даде възможностъ на разнитѣ комитети, особено на македонскитѣ, да развиятъ своята революционна дѣятелност, за каквато тѣ сж напълно готови и могатъ да подпалятъ невзгасимия огънъ на всеобщиятъ европейски пожаръ.

Трѣбва слѣдователно да се заключава, че новата 1899 година ни въвжда въ стѣпките на нови събития. Тѣ наистина ще сж сждбоносни, ако би да се сбднатъ. Но иначе и не може да бжде — християните въ Турция: българи, арменци, гърци, албанезци и пр. искатъ своето праотеческо, своето народно право. Защо да не имъ се даде?

ПОЛИТИЧЕСКА ХРОНИКА.

За Одринско.

Заповѣдано е окръпяването на градътъ Одринъ и за реорганизацията на 2-й арменски корпусъ. Сърѣдоточаватъ се войски, както въ военно време.

За Македония.

Главномандующиятъ на войскитѣ въ Македония сж говорилъ прѣдъ корреспондентина на единъ европейски вѣстникъ, че турското правителство има основание да прѣдвиджа една опасностъ отъ къмъ България, които ще бждатъ заставени да се намѣсятъ за въ полза на македонскитѣ въпросъ;

но Турция се счита за достатъчно прѣготвена по всичките чини на българската и сѣрбската граници да даде побдигителен отпоръ и да не допутие территориалното си нарушение отъ къмъ тия граници. Освѣнъ това главнокомандующиятъ много рѣзко се изказалъ противъ Русия: „Всяко опигване на България или Сърбия, Турция нѣма да го счита освѣнъ опигване на самата Русия, която иска да затруднява турската империя отъ къмъ Балканскитѣ ъ граници, да отслабва силитѣ отъ къмъ азиатскитѣ граници, та да може тя свободно да нахлуе и завзема претендиранитѣ отъ нея мѣста. Това обаче нѣма да ъ се удаде, защото отъ всяка страна ние сме прѣготвени. Народътъ ни отъ 16 годишна възраст до 60 та е прѣвобърнатъ въ войска и ще коли, и ще газни — влѣкно на прахъ и пепелъ ще прѣвобърне по нѣма да се прѣдаде на желанията на въковния турски врагъ“, свѣршилъ той.

За Египетъ.

Римскитѣ вѣстници съобщава т, че е откритъ заговорътъ противъ императора Вилхелма, по връме на пѣтуването му за Йерусалимъ. Въ този заговоръ участвуватъ, както се мисли, 18 италиански анархисти. Слѣдствието по това дѣло се води още отъ италиянскитѣ консули въ Александрия.

За Критъ.

Двадесетъ избирателни окръжия, както въ Критъ отъ по-напрѣдъ раздѣленъ, споредъ казанieto на „Politischesgesprochen“, си оставатъ и сега. Всяко отъ тяхъ има право да проводи въ народното събрание по шестъ депутати. Турцитѣ трѣбва да проводятъ тридесетъ, но въ тяхнитѣ окръжия се водятъ оживени агитации да не се взема участие или въ изборитѣ, нито въ събранието. Така щото турцитѣ надали ще да взематъ участие въ трудоветѣ на критското народно събрание.

ЗА АРМЕНИЯ

— Принцъ Кудовъ Лусиняръ арменския по кръвъ наследникъ на трона и по право кралъ на Йерусалимъ и на Кипръ, е издалъ една декларация за своята политика спрямо Армения и, като я отправилъ на първия тогдо всички царствующи особи на великитѣ държави, настоятелно е поискалъ тий да се застъпятъ за правата на арменския народъ въ формата на едно автономно държавно управление, като налѣга, че Турция е забрвила да изпълни задълженията си по Берлинския договоръ.

— Арменския народъ е потопенъ въ дълбока скърбъ, че изгуби едно отъ своитѣ рѣдки патриоти. Нубаръ-паша, познатиятъ високъ диплометъ, който е билъ дълго време министър-прѣдсѣдателъ въ Египетъ, на 1-й Януарий т. г. се е поминалъ въ Парижъ. Арменското дѣло въ неговото лице изгубва единъ отъ рѣдкитѣ си авторитетни застъпници, а народа единъ отъ неподражаемитѣ си благодѣтели.

За Чехия.

„Narodni Listy“ съобщава, че висшиятъ трибуналъ въ пѣленъ съставъ е призналъ, какво, въ силата на закона, и двата езика, чехския и немския, сж съвсѣмъ равноправни въ цѣлата територия на чехското кралство.

ИЗВѢСТИЕ

Органътъ ни има за строго изключимо правило, да счита всяко го за свой обонатъ, щомъ до 3-ий брой не го поврне. Като испро-

важдаме по единъ брой до много нови личности, които върваме ще ни подпомогнатъ съ поддръжката си, прѣдоупрждаваме ги, за редовностъ, да се съобразятъ съ указаното правило.

Администрацията.

МѢСТНА ХРОНИКА

Въ в. „Странджа“ срѣщнахме апелътъ на комитетата съ сжщото име къмъ одринскитѣ прѣселенци въ княжеството. Прѣдаваме текста му само на ерменски, понеже на българскитѣ ни читатели е добръ извѣстенъ. Къмъ това имаме да добавимъ още, че сжщия комитетъ е прѣдалъ чрезъ варненскитѣ вицеконсули едно прѣдопрѣдительно писмо до правителствата на великитѣ сили, че работитѣ въ Одринско сж съвършено влошени и приканва осилето имъ да се прѣмахнатъ причинитѣ, които прѣдизвикватъ плачевното състояние на работитѣ въ Одринско. Тѣзи постѣпка на казанний комитетъ, при двешнитѣ обстоятелства, като разумна и наврѣременна е, поспрѣщвала общото съчувствие на българското общество. Освѣнъ това, слѣдъ свршването на критския въпросъ, заблѣзало се е, че комитетата „Странджа“ развива една особено трескава дѣятелност, каквато отъ прѣди 5—6 мѣсеца, по извѣстни и намъ причини, не бѣ развивалъ. Свѣдуци лица искатъ да кажатъ, че благополучното свршване на критския въпросъ е стрѣнало странджиститѣ. Тъ се бояли, че гърцитѣ ще да прѣнесатъ бунтовната си дѣятелност вече въ Одринско, за това бързатъ да се организиратъ за борба и срѣщу гърцитѣ, ако не могатъ ги прѣввари да не имъ дадатъ почва на дѣятелностъ.

— Въ единъ отъ по миналатѣ броеве съобщихме за възмутителната постѣпка на Рефик бей, турския тукъ търговски агентинъ, именно, че той бѣхта едно отъ тукашнитѣ арменски търговци. Писаното ни даде своитѣ слѣдствия: По първитѣ, варненски граждани турци, на чело Ахмедъ-ефенди Бейджанъ, испроводили махзаръ въ Цариградъ и резултата отъ него е, че Рефик бей се прѣмѣства въ Кюстенджа. Ние никакъ не можемъ да се радваме на това безнаказано Рефиково прѣмѣстване или по добръ, за потушаването по този начинъ отъ турското правителство на извършеното отъ него прѣстѣпление въ чюдза (българска) земя, гдѣто законитѣ гарантиратъ личната неприкосновенностъ и на гражданитѣ, какъвто е бѣхтаний — гдѣто и дипломатитѣ, за прѣстѣпленията си, еднакво отговарятъ.

— Комитетата „Странджа“ е свикалъ първо общо събрание на 6-й този мѣсець за прѣзъ текущата година. Присѣтствували сж около 200 души отъ членоветѣ му, които сж акламирали комитетата за отправянето му до европейскитѣ сили заявлене и за издадени му апелъ.

— Прѣмѣстенъ. Третиятъ Варненски миревъ сждия, г. В. Огняновъ, който си бѣ испечелилъ анти-

патинитѣ почти на всички адвокати и на едно ножество граждани въ Варна, е прѣмѣстенъ въ г. Балчикъ. Трѣбва да се признае, че това прѣмѣстване се диктуваше отъ необходимостта да се запази прѣстѣжътъ на правосъдието, което г. Огняновъ, въ качеството си на сждия, бѣ натоварена да раздава. Единчкия г. Огняновъ е, който напоследѣтъкъ наплоди Варненскитѣ сждилища съ углавни дела да дава тогозъ и оногозъ въ сждѣ било като сждия, било кѣто частно лице. А това говори, че той не стояше на онази висота, каквато се изисква отъ единъ сждия. И за това мѣрката вземана срѣщу него отъ г. министра на правосъдието напълно заслужа благодарността на Варненското общество.

ВЖТРЪШНА ХРОНИКА

— Въ Добричъ е произлязалъ единъ много скърбенъ случай. Събрашитѣ се граждани на 27-и Декмврий 1898 год. да обезжидатъ общи работи, се срѣщнали съ въоружената отъ властта сила и въ перестрѣлката на жандармитѣ единъ отъ гражданитѣ е падналъ убитъ, а трима други кой по легко, кой по тежко били ранени. Слѣдствие се води и то ще даде свѣтлина на истината, върваме, въ скоро връме.

— Всичкитѣ вѣстници, които боравятъ специално съ македонско-одринската политика и нѣкои отъ другитѣ журнали, прѣдадоха новината, че въ Женева за 19-й февруарий, ще бжде свиканъ конгресъ отъ хора, които сж на страната на македонското, одринското, албанското и арменското дѣло. Хроникираме и ние тази радостна новина и очакваме осжществяването ъ съ резултати, каквито се очакватъ.

— Редакцията на „Българския Куриеръ“ открива публична подписка за портрета на Декана на българскитѣ патриоти и Ветерана на българскитѣ политически борби, г. Драгана Цанкова. Портрета е изработенъ отъ българския художникъ, свршившия Академията на Изящнитѣ Искуства въ Мюнхенъ, г. В. Андоновъ и записната му цѣна е най малко единъ левъ. Заслужава да се искаже високата похвала отъ страна на българското общество къмъ речената редакция, която е показала такава любезна прѣдприемчивостъ.

— Подробности отъ Добричъ не отговарятъ на съобщенитѣ отъ вѣстницитѣ факти по произшествието на 27-й Декмврий 1898 год. Въместо прѣдолагаемитѣ новини, Окол. Началникъ и стражаритѣ, които се обвиняватъ въ убийството на Серафимъ Николовъ и въ нараняването на трима граждани, привлечени сж подъ отговорностъ около 25 души граждани, които сж прѣдставили на слѣдствената властъ приблизително за до 100 хиляди лева поржчителства. Като се слуша обществената съвѣсть, обвиненитѣ отъ властитѣ сж невинни. За всѣкий случай, справедливата присѣда за безпристрастнитѣ и незаинтересованитѣ членове на обществото,

ще се чака, когато тѣмъ бжде възможно да чоятъ обвинителнитѣ и оправителнитѣ речи на прокурора и на подожимитѣ, съпоставени съ доказателствата и обстоятелствата на това страннѣ по родѣтъ и характерътъ си дѣло. Намъ положително е нежелателно да прѣварваме сждѣтъ, който ще има да се произнася върху квалификацията на прѣстѣпнитѣ факти и по фактическата страна на процесътъ. За сега само се прѣсѣдиняваме къмъ общата скърбъ, че държавния животъ на България не е избавенъ отъ сплѣтни и че на нея ъ е сждено да прѣживява сегисъ-тогисъ и такива опасни общественни кризи, създавани отъ неразумни и безтактни началници.

— Слѣдствието по горния процесъ е сключено и командированитѣ за случая Русенскитѣ апелативетъ прокуроръ, г. Милчевъ, главния вѣстенъ прокуроръ, г. полковникъ Агура и пр. сж си разотпили по мѣстата. За добра честь на българската армия, г. Агура е констатиралъ, че военнитѣ лица отъ добричскитѣ гарнизонъ сж нищо не сж замѣсени въ горната афера. Пуцанитѣ инсинуации по адреса на г. Саллабашева излизатъ голи измислици.

— Властитѣ на Австро унгария сж прѣдложили на редактора на в. „Македония“ да напусте Загребъ, споредъ както утвърждава в. „Борба“, по сѣрбски интриги и както се вижда отъ едно въззвание на сжщия редакторъ, въ качеството му на прѣдставляющъ некакъвъ централенъ (?) македонски комитетъ, той се е отзовалъ въ Женева. Ако нѣма нѣщо общо съ русенскитѣ дѣла на този редакторъ въ битието му адвокатъ, тѣзи крута мѣрка на австроунгарското правителство трѣбва да се истъкува като едно грубо варварство.

— Турскитѣ вѣстници ципатъ „Ако новата мѣсечина се види въ четвъртъкъ вечерта, мѣсеца на рамазана ще захване на другия денъ, въ петѣкъ, сутринта. Въ прогивенъ случай, мюсюлманитѣ ще почнатъ рамазана начина отъ сжбота. Въ тази смисълъ, Цариградския кадия е написалъ рапорта си, който ще бжде прѣдставенъ за утвърждение на Н. И. В. Султана.“ (Коментарии нече. Б. Н.)

ПОСЛѢДНИ НОВИНИ

Българска Тел. Агенция.

Цариградъ. 6-й Януарий между Портата и България ще стане на скоро едѣ спогодба за взаимно пазение на границитѣ да се прѣнѣтствува на бавдитъ да минаватъ границата прѣзъ пролѣтъта. Днесъ служащитѣ по трамваитѣ направихъ стачка по причинъ намаление на заплатитѣ, но благодарение на посрѣдничеството на градоначалството стачката се прѣвпрати. Султана награди главния секретаръ на българското министерство на външнитѣ работи г. Брѣжкова съ ординъ Османе вторий классъ и началника на бюро на пресата г. Тодорова съ сжщия ординъ отъ третий классъ. Драма турски народни прѣдеталитези и персонала на императорското комисарство получихъ разни декорации.

Отговорникъ: Ю. Н. Пекаревъ.

Печатница „Взаимностъ“ Варна.